

A mund ta ndihmosh?

[instagram.com/ajotregon](https://www.instagram.com/ajotregon)

[facebook.com/ajotregon](https://www.facebook.com/ajotregon)

Gender Alliance for Development Center
Qendra Aleanca Gjinore për Zhvillim

The Balkan Trust
for Democracy

A PROJECT OF THE GERMAN MARSHALL FUND

A mund ta ndihmosh?

Historia e Arbanës, 35 vjec

E tradhëtuar nga veprimet e të shoqit, por jo nga dhimbshuria dhe respekti për jetën. Nënë e katër fëmijëve, që padyshim nuk do t'i shohë pas qelive, në qerthullin e fatit të të atit. Kjo është Arbana. Kjo është gruaja e cila vendosi t'i japë fund një martese shumëvjeçare ditën që iu komunikua se i shoqi i kish marrë jetën dikujt, si të ish dhuruesi i saj. Ai është dënuar me 20 vite burg, ndërsa vizitorë të vetëm i mbeten fëmijët. Paçka se e ëma i shtyn për vizita të shpeshta, ata nuk e shohin dot si baba. Kur bëhet fjalë për marrëdhënien prind-fëmijë, dashuria nuk ka karakter imponues; ushqehet nga një fjalë, buzëqeshje, përqafim. Arbana e dinte se çka e priste përtetj dyerve të shtëpisë, e megjithatë, nuk u step. Me tre çanta të leckosura që mund ta linin në baltë në çdo moment, iu drejtua një qendre rehabilitimi, së bashku me fëmijët. Megjithatë, brenda një viti, të pestë iu ekspozuan ligjësive të rrugës, ku kurkush nuk të zgjat një dorë, ku një kafshatë kushton. Në të tilla kushte, Arbana mori dy kredi, për të cilat i duhet të punojë tashmë si ndihmëse kuzhiniere në çfarëdolloj orari që i kërkohet. Por përpos frikës reale se nuk mund t'i shlyejë dot, Arbana rrezikon të mbetet sërisht pa shtëpi. I zoti i banesës së marrë me qira, e ka paralajmëruar se nuk do të vonojë ajo ditë, në rast se nuk i paguan atë çka i detyrohet. Dhjetra fatura mban në duart damardalë...Në pamundësi për t'i pakësuar, zëdridhur, Arbana lutet. Për një vështrim shpresëdhënës dhe një zemër bujare. Të sajat lot nuk reshtin së përshkruari qafën e dobët dhe gjoksin e vrarë.

Gender Alliance for Development Center
Qendra Aleanca Gjinore për Zhvillim

B | T | D The Balkan Trust
for Democracy
A PROJECT OF THE GERMAN MARSHALL FUND

[instagram.com/ajotregon](https://www.instagram.com/ajotregon)

[facebook.com/ajotregon](https://www.facebook.com/ajotregon)

Historia e Eglantinës, 33 vjec

A mund ta ndihmosh?

E ndarë prej dy vitesh nga i shoqi, ndonëse jo nga dhimbjet dhe frika për të nesërmen. E ëma e dy fëmijëve relativisht të vegjël (13-6 vjeç), e ka humbur kuptimin e ditës pa zhaurimë mendimesh. Madje, nuk e vendos dot në peshore me terrin e natës. Shikimi i Englantinës s'është më i njëjtë, diç ka humbur rrugës; krah pafajësisë dhe ëndrrave çapkëne, 33-vjeçarja i përngjan dukshëm dikujt që do të dënoshet me vdekje. Ç'është në fund të ditës një dënim i tillë? Mohim i së ardhmes! Shtrirja në kohë, s'mund të ekzistojë kurrsesi pa të tashme dhe të shkuar. Historia e Englantinës mbart vraga, lot...Shpresë? Fjalë e panjohur kjo, për gruan së cilës i duhet të punoje deri në orë të vona. Vajza dhe djali shihen krahëkryq në tavolinë, zëpak, tradhtuar nga rrahjet e shpeshta të zemrës. Sikur kjo e fundit të kish gojë, do të rrëfente me shumë gjasa për të gjitha herët buzë vdekjes, teksa një gotë thyhej apo një shuplakë dëgjohej. "Ish-bashkëshorti arriti deri në atë pikë sa mori armën për të më vrarë", - rrëfen Englantina duke shtuar se çka e bënte të tretej ishin sytë e përlotur të të birit. "Djali ishte vetëm katër vjeç kur më tha: Mami, babi do të të vrasë..." Kjo fjali, e sinqertë, zhbiruese për psikologjinë e shëndetshme të një të mituri, do ta bënte Englantinën të ndërronte kapitull. Ajo ndodhet aktualisht në Tiranë, së bashku me fëmijët, larg dhunës dhe çjerrjeve të shpirtit për pak drith. Megjithatë, kryeqyteti s'është veçse përbindësh, që ushqim të preferuar ka të dobëtit. Englantina punon në një restorant me orare të zgjatura, sepse vetëm kështu mund t'u përgjigjet sadopak të shtrenjtëve të saj. "Jam jo vetëm nënë, por edhe baba", -shprehet ajo kokëultur. E vetëdijshme se mundësitetë për t'i ushqyer dhe shkolluar, i ulin shpinën dhe i kërrusin shpresën.

Gender Alliance for Development Center
Qendra Aleanca Gjinore për Zhvillim

B | T | D The Balkan Trust
for Democracy
A PROJECT OF THE GERMAN MARSHALL FUND

[instagram.com/ajotregon](https://www.instagram.com/ajotregon)

[facebook.com/ajotregon](https://www.facebook.com/ajotregon)

A mund ta ndihmosh?

Historia e Haxhires, 58 vjec

Punonjësit e fasonerisë në vend, ishin ndër më të prekurit nga pandemja Covid-19. Si për të mos mjaftuar rroga e ulët përmundin e derdhur, një pjesë e mirë e fasonerive e dërguan krahun punëtor në shtëpi, me qëllim shhangjen e pagesës në fundmuaj, duke ndikuar kështu drejtëpërdrejtë në shtrirje të skamjes. Haxhireja, sikundër shumë të tjerë, u ndje si kurrë më parë në një rrugë pa krye. Ajo u përball jo vetëm me varfërinë, por edhe urinë për jetën. I shoqi, në prag vdekjeje, iu nënshtrua një operacioni kirurgjikal dhe zemra e tij mban sot tre unaza. Jo më kot ky çift i sprovuar mendon se u është dhënë një jetë e dytë për t'u jetuar, pavarësisht grishjeve të vazhdueshme të shpirtit. E megjithatë, mendimet e këtilla- shpresa për një të ardhme më të mirë-janë të vështira për t'u mbajtur gjallë, për sa kohë shtrohet urgjencia e mbijetesës në kushte dhe të ardhura minimale. Haxhires i duhet gjithashtu të marrë ilaçet e të shoqit pa rimbursim, pasi ende nuk i ka dalë pensioni i invaliditetit. E si mund të mos legjitimohen të sajat lëvizje gjymtyrësh?! Ajo po i ofrohet tokës, këmbë e duar bashkë; pak nga mosha dhe pak nga dhimbja.

Gender Alliance for Development Center
Qendra Aleanca Gjinore për Zhvillim

B | T | D The Balkan Trust
for Democracy
A PROJECT OF THE GERMAN MARSHALL FUND

instagram.com/ajotregon

facebook.com/ajotregon

Historia e Lules, 30 vjec

A mund ta ndihmosh?

E "braktisur" nga e shoqi, pa kurrfarë shpatulle ku mund të mbështetet. Kështu mund të përmblidhet historia e trishtë e Lules. Kjo grua, nënë e dy fëmijëve, jeton rreth 15 km nga qendra e Tiranës.

Ndonëse mundohet të mbajë gjallë shpresën, se një ditë më e mirë do të trokasë të nesërmen, kushtet e vështira të punës në sektorin fasonerisë, por edhe pagat e pashlyera, nuk ia bëjnë aspak të lehtë. Për më tëpër, rreziku që i kanoset çdo ditë për jetën, në vatrën më të re të shpërthimit të Covid-19, e gjunjëzon.

Me fytyrë kthyer drejt qiellit, aty ku mëshira gjëzon tjetër formë e karakter nga ajo e njeriut, Lule i frikësohet të ardhmes që i shtrohet djemve të saj të vegjël. "Im shoq është emigrant jashtë prej katër vitesh. E kam të pamundur të mos ndjehem e braktisur, sidomos kur ai nuk merr përgjegjësitet që i takojnë", thotë 30-vjeçarja me lot në sy tekxa i dridhen duart.

I rikthehet të shkuarës, si të mos kish një të tashme. "Prindërit nuk kishin mundësi të më arsimonin, dhe unë arrita të mbaroj vetëm shkollën tetë-vjeçare. Sot, e vuaj tmerrësisht shumë faktin që nuk gjëzoj arsim të lartë", shprehet Lule me bindjen e plotë se fati është treguar me të mizor. "Frika ekonomike më ka pushtuar zemrën, jo vetëm mendimet. Askush nuk ka mundësi të më ndihmojë", shton ajo e regjur.

Lule jeton në shtëpinë e kunatit të vjehrrës, dhe gjëzon një rrogë prej 300 mijë lekësh të vjetra. Por, a është kjo një shumë të ardhurash që të mundëson një jetë me dinjitet? Silueta e varur e Lules tregon krejt të kundërtën; i është ngushtuar toka, braktisur nga të afërmit dhe është zhytur në borxhe.

Gender Alliance for Development Center
Qendra Aleanca Gjinore për Zhvillim

B | T | D The Balkan Trust
for Democracy
A PROJECT OF THE GERMAN MARSHALL FUND

instagram.com/ajotregon

facebook.com/ajotregon

Historia e Martines, 39 vjec

A mund ta ndihmosh?

[instagram.com/ajotregon](https://www.instagram.com/ajotregon)

[facebook.com/ajotregon](https://www.facebook.com/ajotregon)

Ia njeh mirë karakterin vuajtjeve dhe luftës së përditshme, për t'i siguruar fëmijëve kushtet bazike të jetesës. Dhe është kjo që e bën Martinen një grua të fortë, kryeneçe ndaj andrallave të përditshmërisë. Mirëpo, nuk janë të paktat herët ku 39-vjeçarja ndjehet e braktisur, e lënë menjanë nga fati, apo një dorë e padukshme e Zotit, nëse e marrim për të mirëqenë ekzistencën e tyre. Ajo jeton në të largëtin fshat Luf, që i takon komunës së Qerretit në rrëthini e Pukës. Nuk është e lehtë t'i trokasë ndokujt në derë, me të sajën zemër në dorë, e t'i flasë për vështirësitet ekonomike. Kështu, një lak i është vendosur në fyt dhe duket se fryma po i merret pak e nga pak.

Martine e mban e vetme shtëpinë, pasi i shoqi është i papunë. Dëshiron që fëmijët e saj, vajza e madhe (16 vjeç), e dyta (9 vjeç) dhe djali, më i vogli prej tyre (8 vjeç), t'i shohin jetës një tjetër anë, ku brumoset shpresë dhe e mira, jo pikëpyetjet e vazhdueshme për të nesërmën, e më keq akoma, e të paturit rafte ushqimesh bosh. Megjithatë, e ka të pamundur t'i ushqejë shpresën dhe fuqinë e të ëndërruarit. Në të zbardhur dita, Martine rrëmben çantën e saj të zezë e të rrjepur thuajse në zgrip. Dhe, larg pragut të shtëpisë, identifikohet me uniformën e sanitares.

Ajo merr në fund të muajit një rrogë prej 22 000 lekësh në muaj. Të ardhura këto të papërfillshme, pasi jeton prej dhjetë vitesh në një shtëpi me qera. Për më tepër, jetesa e kësaj gruaje të sprovuar vështirësoshet dhe merr trajtat e betejave të njëpasnjëshme me detyrimin për të shlyer në fund të muajit një kredi në shumën 5 000 lekë. Mjafton një përllogaritje e thjeshtë për të kupuar se gjithë çka mbetet nga të ardhurat, zorr se mund të sigurohet një vakti i bollshëm. Martine mbart gjurmë pikëllimi në sy. E teksa i rrëmbushen, rrudhat i përforcohen, i duken më të theksuara. Hera herës duart i mpleksen dhe vështrimi i përgumbet.

"Ndonjëherë pëlqej t'i mbush mendjen vetes se gjithçka do të bëhet më mirë. Por ka ditë kur më lë optimizmi, sikundër edhe trupi, për të vazduar përpara", thotë 39-vjeçarja duke shtuar se vetëm si e tillë nuk ndihet. "Kam kaluar shumë vështirësi, tmerrësish shumë, sa që e kam të pamundur të ndihem si një grua e re në moshë." Një shikim të përzemërt, dy duar që i shtrihen në mirëbesim dhe një trup që ndjen vragat e tjetrit si të ishin të vetat, kjo është çka kérkon Martine, çka kérkojmë edhe ne. Jo vetëm për të, po për të gjitha gratë si Martine, të cilave u rrëmbehen ditët, tekxa mendojnë sesi ta mbajnë shpirtin gjallë.

Gender Alliance for Development Center
Qendra Aleanca Gjinore për Zhvillim

B | T | D The Balkan Trust
for Democracy
A PROJECT OF THE GERMAN MARSHALL FUND

A mund ta ndihmosh?

Historia e Meritës, 43 vjec

Merita Bramja jeton në terr, bshtypur nga frika se një ditëjeta e saj dhe e fëmijëve do të marrë fund; jo nga dora e një fuqie të mbinatyrrshme, por nga ish-bashkëshorti, i cili, prej janarit të vitit të shkuar, ndodhet në qeli, aty ku frymëmarrja dhe hapat e rëndë janë ndalur në qerthullin e hapësirës 7m2. Mëngjesin e 15 korrikut 2017, Merita ishte nën urdhër mbrojtjeje kur Agim Doci i zuri pritë rrugës për në burgun e Fushë-Krujës, ku ajo punonte si kuzhiniere. "Jam goditur me levë mbi 40 herë. Kam shenja në trup, kokë... Vetëm Zoti e di, se si kam arritur të shpëtoj. Dola në rrugë, e gjakosur nga koka deri tek këmbët. Më pas u mora nga kalimtarët dhe u dërgova në rajonin e Policisë", rrëfehet Merita, e cila gjëzon ende tipare të shtrembëruara, ndonëse i shoqi është dënuar me 22 vite burg. Ajo qëndron e myllur në të sajën shtëpi në Fushë-Krujë, pranë të afërmve të tij: e pajisur me urdhër mbrojtje, sërisht buzë greminës. Ata kanë tentuar t'i djegin banesën, si për t'i dëshmuar se mbrojtja ofrohet vetëm në letër, dhe se data e skadencës po afron. Merita e ka të vështirë të mos mendojë për rrezikun që i kanoset. "Kur zgjohem në mëngjes, kam frikë të hap derën kryesore...", thotë ajo duke shtuar se u bë kohë që nuk e ndjen diellin në lëkurë. "Grilë ulur, myllur brenda mureve të shtëpisë, i tillë është fari im tashmë", shprehet ajo, së cilës i mundon më shumë se gjithçka e ardhmja e fëmijëve. "Nuk kam çfarë të humb më, vetëm jetën e tyre... ajo më ka mbetur pa humbur, pa m'u marrë nga duart."

Gender Alliance for Development Center
Qendra Aleanca Gjinore për Zhvillim

B | T | D The Balkan Trust
for Democracy
A PROJECT OF THE GERMAN MARSHALL FUND

instagram.com/ajotregon

facebook.com/ajotregon

A mund ta ndihmosh?

[instagram.com/ajotregon](https://www.instagram.com/ajotregon)

[facebook.com/ajotregon](https://www.facebook.com/ajotregon)

Historia e Orneles, 28 vjeç

Në këtë histori nuk ekziston gjëkundi dhimbsuria, ligjësia ndoshta më e rëndësishme për jetën njerëzore, por vetëm mizori, trishtim. Padyshim, aspak grimca dashurie. Për tre ditë, Ornela mbush 28 vjeç. Por në dallim nga bashkëmoshataret e saj, shumica e të cilave preferojnë të gjerbin kafenë në rehati, Ornëls i është dashur të rritet e zvarrisë hapa. Shkaku? Një lidhje e sforcuar! Kësisoj, lotët nuk e pyesin, kur dalin mbi bebëz dhe rrëshqasin mbi fytyrë. "Nuk kanë qenë të pakta herët kur kam përfunduar në spital", kështu e nis rrëfimin e saj Ornela. "Në dy vite fejesë, nuk mbaj mend një ditë të kaluar pa sherr dhe zënka telefonike", vijon ajo duke e konsideruar fatkeqësisht këtë periudhë si më të qetën, krahasuar me atë çka i erdhë nga pas. "Në moshën 18-vjeçare mbeta shtatzënë për të parën herë. Asokohe jetoja në Itali, larg dikujt që mund t'i shtrija dorën. Im shoq dhe mamaja e tij më shihnin fajtore, më shanin e fyeni sepse vajza rrezikoi lindje në muajin e pestë. Dhe kur unë mundoheshë të gjeja forcë dhe ta kërkoja atë (i referohet bashkëshortit) nëpër lloto me barkun në gojë, s'merrja asgjë në këmbim përpos gjualjtjeve të pamëshirshme në kokë", tregon buzëdridhur Ornela. Por nuk do të ndalej, dhuna, terri. "Në moshën 20-vjeçare linda vajzen e dytë, e cila kur ishte 6 muajshe rezultoi autike. Fajtore? Sërisht unë! Dhe faji duhej shlyer, me po të njëjtin terror." Sikur të mos mjaftonte me kaq, Ornela dështon. "Isha e vetme në spital, nuk kisha askënd që të më zgjaste një pjatë të nrohtë, apo një gotë ujë. Kisha kaq nevojë të shkoja në tualet..."

Mbi të gjitha, kisha nevojë për dashuri, atë të vajzave dhe sime mëje", thotë në lot 28-vjeçarja duke shtuar se dështoi sërisht, si dhe pësoi një vdekje klinike. I shoqi thjesht ishte një përbindësh! "Nuk ishte e largët dita kur sëmurem, kur zemra m'u rrethua me ujë. Jeta ime varej në fije të perit. Mjekët më urdhëruan regjim shtrati. Por ja që ishte e pamundur, kujdesesa për të tetë anëtarët e familjes...."

Ornela nuk dhunohet më. Në një ditë mëse të zakonshme, ajo shtrëngoi duart e fëmijëve, rrëmbeu një çantë prej lecke dhe u zhvendos në një shtëpi me qera. Megjithatë, Ornela sërisht vuan. Varfëria i varet mbi supe, dhe pesha i rëndohet kur i trokasin në derë. Një mal me fatura duhen paguar....

Gender Alliance for Development Center
Qendra Aleanca Gjinore për Zhvillim

B | T | D

The Balkan Trust
for Democracy

A PROJECT OF THE GERMAN MARSHALL FUND

A mund ta ndihmosh?

Historia e Rovenës, 42 vjeç

Rovena zgjohet nën duhmën e alkoolit, s'i të ish paralajmërim, se e tillë do të ishte e saja jetë, nëse nuk do të zhdukej një orë e më parë nga gjithçka që i kujtonte atë: xhelatin e dashurisë. Tashmë ajo ndodhet larg, larg sharjeve dhe rrahjeve që përcudnojnë shpirtin. Ndonëse vështirësitë nuk kanë të sosur. Rovena është nënë e dy vajzave, përkatësisht 10 dhe 12 vjeç. Ishin pikërisht të voglat e saj që e nxitën të mbyllte njëren derë, për të hapur një tjetër. Kjo grua e sprovuar jeton prej vitesh në Tiranë. "Çdo ditë që kalon, përbalem me idenë se vështirësitë nuk kanë të sosur", thotë Rovena, thuajse e dorëzuar përballë jetës, teksa i referohet faturave që i vërshojnë gjithkund. Megjithatë, mjafton një pohim i saji për të kuptuar se gjithkush mund t'ia nisë nga e para; prangat e kohës, e humbasin rëndesën përballë vullnetit dhe shpresës. "Jam e lumbur! Është qesharake të shprehesh në këtë mënyrë kur mbi trup djegin ende plagë të së shkuarës... Por unë jam e mbijetuar, sikundër vajzat e mia", shprehet Rovena, e kthjellët për të ardhurat e pakta. "Si kryefamiljare, nuk është aspak e lehtë për mua të shoh se si fëmijëve të mi nuk u plotësohen kërkosat, ashtu sikurse mund t'i plotësohen bashkëmoshatarëve të tyre", vijon ajo me lot në sy. 42-vjeçarja e cila gjëzon një portret të lodhur, duket se ka zgjedhur të besojë jo vetëm në krijesë të epërme, Zot. "Besoj tek njeriu, ai i dhimburi dhe i dashuri, që sytë nuk ia drejton vetëm pasqyrës. Gjithmonë kam besuar, dhe sot kam nevojë të përplasem tek një i tillë...", përfundon Rovena.

Gender Alliance for Development Center
Qendra Aleanca Gjinore për Zhvillim

B | T | D The Balkan Trust
for Democracy
A PROJECT OF THE GERMAN MARSHALL FUND

[instagram.com/ajotregon](https://www.instagram.com/ajotregon)

[facebook.com/ajotregon](https://www.facebook.com/ajotregon)

Historia e Soniles, 37 vjec.

A mund ta ndihmosh?

Gjithçka është e paparashikueshme, mbi të gjitha kur flasim për jetën; të rrëmben me ingranazhin e shpejtë të orës dhe rrallë herë u shpëtohet vragave. Sonila është një prej të mbijetuarve, jo vetëm të dhunës psikologjike dhe fizike, por edhe ëndrrave, të thyera e nëpërkëmbura. Përpara disa vitesh u njoh me një djalë, i cili do të shndërrohej shumë shpejt në xhelatin e saj. "I besova jetën edhe pse familia ime ishte kundër", këshu nis rrëfimi i Sonilës. I shoqi nisi ta dhunonte dhe të luante bixhoz në muajt e parë të martesës. Dhe si për të mos mjaffuar kaq, dhuna psikologjike e fizike u intensifikua kur ajo mbeti shtatzënë. "Ai vinte i dehur dhe më kërkonte para. Kur i thoja "nuk kam", më shtynte tutje. Një ditë përfundova e shtrirë në tokë. Ndërkohë që lotët më vërshonin, më mbante gjallë shpresa, se gjithçka do të merrte fund një ditë", tregon Sonila, e cila asokohe shihte si arratisje veçse punën. Mirëpo, i shoqi i qëndronte nga pas, në pritje të të ardhurave, si të ish tutor, ndër më të këqinjtë të këtij lloji. "E vuaja shumë këtë pjesë sepse lodhesha gjithë ditën dhe në fund nuk shikoja dhe s'prekja asnjë kacidhe", thotë Sonila. E sikundër ikin vitet, ashtu venitej dëshira e saj për të jetuar, ndonëse në krah mbante të birin e porsalindur. Në tre vite, kapej fort me thonj pas besimit të verbër se ai do të ndryshonte, se ditët në qeli, jashtë vendit, do t'i kishin shërbyer për të reflektuar dhe kuptuar vlerën e familjes. Por e vërteta nuk u maskua në asnjë çast; ai ishte i ligë si kurrë më parë. Në momentin kur shtëpia nuk kishte asgjë për të ngrënë, e dhunonte në sy të djalit, dhe e detyronte të merrte para borxh nëpër fqinj. "Im bir pësoi traumë nga dhuna psikologjike dhe fizike që përjetojta unë. U detyrova ta poj e vëtme në spital, ku u ndoq nga mjekja Aida Bushati, dhe rezultoi se djali vuante nga sëmundja e epilepsisë", vijon Sonila duke shtuar se pas një muaj qëndrimi në spital, u kthyë në shtëpi tejet e frikësuar, edhe përfaktin se ishte shtatzënë. Kur një dritë u shfaq në fund të tunelit, veshur në formë e qetësisë, i shoqi mori guximin për të lënë shtëpinë peng në kazino. Së bashku me djemtë, Sonila mbeti në mes të katër rrugëve. Ishte vjehrra e asaj ajo që i mundësoi një strehë, duke gjetur një shtëpi me qera. Mirëpo, edhe kjo e fundit përjetoi dorën e vrashtët dhe të pamëshirshme të të birit; kishte harxhuar pensionin mujor për banesën dhe çdo e ardhur sipas tij duhej qarkulluar në lojërat fati. "Atë natë, im bir përjetoi sërisht kriza. Pasi e pashë djalin në atë gjendje, fillova t'i gjuaq dhe i thashë të zhdukej një orë e më parë. Ai u errësua i gjithi dhe vendosi të më qëllonte në kofshë me thikë", tregon Sonila me lot në sy tekxa i dridhet zëri. "Në ato çaste, e mbuluar nga gjaku dhe me krahë që rrëthonin djalin, më filluan kontraksionet. Djali i dytë kishte vendosur të vinte në jetë, në një jetë që më dukej në çdo çast e pavlerë, dhe unë në atë gjendje që isha mora rrugën për në spital."

Të nesërmen, kur u kthyë në shtëpi, i shoqi kishte shitur çdo gjë. "A ka Zot për mua?" - e tillë ishte pyetja që i vërvitej e i diilte hera herës nga goja, ndërkohë që mbatej në dhimbje e lotë. E vetëdijshme se nuk do t'i vinte një përgjigje, doli në rrugë, kérkoi ndihmë, gjeti një taksi dhe iu drejtua shtëpisë së prindërve, aty ku mes varfërisë dhe mungesës së kushteve, rigjeti dashurinë. Sot bëhen plot 5 vite nga momenti kur Sonila është ndarë nga i shoqi, i cili s'është interesuar qoftë edhe njëherë përfëmijet e tij. Vështirësitet nuk mungojnë, jeton në një shtëpi me qera dhe në sajë të pandemisë është momentalist e papunë. Në pamundësi për të paguar faturat dhe qeranë e shtëpisë, Sonila nuk i trembet dorës së zgjatur, për më tepër që djemtë duhet t'i nënshtrohen me patjetër analizave shëndetësore. Në skamje, shpirther e sylodhur, kjo nënë zvarritet, midis kohës dhe hapësirës, për pak shpresë, për atë shpresë dikur të fanitur e shtypur, që rimori formë me ikjen nga i saj xhelat

Gender Alliance for Development Center
Qendra Aleanca Gjinore për Zhvillim

B | T | D The Balkan Trust
for Democracy
A PROJECT OF THE GERMAN MARSHALL FUND

instagram.com/ajotregon

facebook.com/ajotregon

Historia e Uranisë, 35 vjec

A mund ta ndihmosh?

[instagram.com/ajotregon](https://www.instagram.com/ajotregon)

[facebook.com/ajotregon](https://www.facebook.com/ajotregon)

Mbi shpatull i rëndon e kaluara, e tashmja dhe të zyntat mendime për të ardhmen. Megjithatë, vijon të hedhë hapa, ndonëse në drejtim të paditur. Me shpresën se gjithçka do të shkojë mirë, Urania Prenci nuk dorëzohet. Jo se nuk ka ditë që nuk do të donte të qendronte e shtrirë, me shpinë kthyer botës. Por kjo nuk është dhe kaq e lehtë, sidomos kur shpirti u përket fëmijëve.

Ajo punon në një fasoneri edhe pse gjatë muajve të fundit, për shkak të pandemisë Covid-19, s'mund të thuhet se ka punuar rregullisht. "Si mund t'i bëj të lumtur?" Kjo është pyetja që i rri varur si çengel kësaj gruaje 35-vjeçare. Jetesa në qytetin e Bathores në veri të Tiranës, është mjaft e lirë. Dhe sërisht, Uranisë i është dashur të marrë ushqime me listë. Për të mos përmendur kredinë e pashlyer prej vitesh, që po i gjerryn mendimet. I shoqi punonte deri para pak kohësh në ndërtim, por aktualisht është i pa punë.

Dhe sikur të mos mjaftonin kushtet mjerane, tërmeti shkatërrimtar i 26 Nëntorit i ka dhënë një tjetër pamje strehëzës së familjes Prenci. Duket se iu shenjua ndërprerja e kontaktit me botën, kur iu thye televizori i vjetër. "Të them të drejtën jam shumë e mërzitur. Edhe pse jam përpjekur me mish e me shpirt përfëmijët, nuk janë të pakta ato ditë kur mendoj se e kam të pamundur të vazhdoj përpara", thotë Urania duke shtuar se shpenzimet për veshmbathje dhe shkollim shkojnë përtrej rrogës së saj modeste.

Djali i saj, i cili është veçse 10 vjeç, i kërkon së fundmi një biçikletë. Nuk është një kërkësë luksi, përkundrazi, është dëshira e një fëmije, që kërkon t'i përngjajë bashkëmoshatarëve, të cilët nuk kanë mbi kokë një tavan të krisur dhe nuk u përplaset në fytyrë varfëria. Urania e ka të pamundur të mbajë lotët. Të sajën jetë e konsideron tashmë të skicuar, projekt të përfunduar. Por nuk dëshiron dhe s'mund ta pranojë këtë për të vegjilit e saj. Thjesht, nuk mundet!

Gender Alliance for Development Center
Qendra Aleanca Gjinore për Zhvillim

B | T | D The Balkan Trust
for Democracy
A PROJECT OF THE GERMAN MARSHALL FUND